

Sygn. akt II K 112/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Sylwia Wierzbowska-Zimoń

Protokolant: stażysta Marieta Michalska, stażysta Karolina Darmach-Lisicka

przy udziale prokuratora Maciej Ołubek, Małgorzata Misiak-Bieniaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 maja 2015r., 1 września 2015r., 30 września 2015r.

sprawy:

D. K.

s. M., I. z domu J.

ur. (...) w m. T.

oskarżonego o to, że:

w okresie czasu od dnia 03 lutego 2014 roku do dnia 06 lutego 2014 roku w m. K. ul. (...), pow. (...), woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 36 sztuk płyt betonowych o łącznej wartości 5.400 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że dokonał sprzedaży w/w płyt, które były składowane w K. przy ulicy (...), a nie były w jego posiadaniu i przyjął za ich sprzedaż pieniądze w kwocie 2.000 złotych,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

1. D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 37a kk i art. 33§1i3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 40 (czterdzieści) złotych,

2. na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem naprawienia szkody w całości,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 122,63 (sto dwadzieścia dwa 63/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W okresie czasu od listopada 2013 r. na terenie wynajmowanym przez firmę (...) Sp. z o.o., mieszczącym się w K., przy ul. (...), w województwie (...) w/w spółka składowała stanowiących jej własność 36 sztuk płyt betonowych.

/zeznaniaми świadka H. K. – k. 22 v. w zw. z k. 205, faktura – k. 27/

Na terenie w/w nieruchomości prowadzone był jeszcze: warsztat stolarski oraz skup złomu, w którym pracował oskarżony. Teren skupu był wygradzony od reszty placu drucianą siatką i znajdowała się tam także blaszana budka. Płyty były składowane przy budynku wynajmowanym przez (...) Sp. z o.o..

/ zeznania świadków: S. B. – k. 214 v. – 215 w zw. z k.69 /

D. K., prowadząc własną działalność gospodarczą współpracował z firmę (...) w zakresie prowadzenia skupu złomu w K..

/zeznania świadka A. J. – k. 67 v. w zw. z k. 206/

W listopadzie lub grudniu 2013 r. zakupem płyt zainteresował się D. L., który nosił się z zamiarem utwardzenia swojego terenu położonego w B., na którym prowadził szkołę nauki jazdy. Dostrzegł je na w/w placu i zwrócił się o szczegóły do D. K., który wskazał, że w kwestii ich zakupu musi skontaktować się ze swoim współnikiem, obiecując że się odezwie.

W okresie 26 – 30 października 2014 r. oskarżony skontaktował się telefonicznie z chętnym na zakup płyt. D. L. zapytany, wskazał, że może zapłacić nie więcej niż 100 złotych za sztukę, zaznaczając, że musi jeszcze dokładnie te płyty obejrzeć oraz policzyć, ile będzie mu potrzebne. W dniu 1 lutego 2014 r. nabywca udał się do punktu skupu złomu, gdzie zastał D. K., a ten zmierzył mu płytę. D. L. wskazał, że jest zainteresowany zakupem 36 sztuk elementów betonowych.

/zeznania świadka D. L. – k. 13 v. do 15 v. w zw. z k. 77 v. i k. 206 v. –207v./

D. L. telefonicznie skontaktował się z R. A., który prowadził na sąsiedniej działce firmę transportową, pytając o możliwość przewiezienia płyt. Mężczyzna zaoferował mu termin 8 lutego 2014 r., który nie odpowiadał kupującemu, co zmusiło go do wykonania kilku jeszcze telefonów w przedmiocie przewiezienia płyt.

/zeznania świadków: H. K. – k. 22 v. w zw. z k.205, R. A. – k. 223 v., D. L. – k. 13 v. do 15 v. w zw. z k. 77 v. i k. 206 v. –207v., wydruk połączeń – k. 19 - 21/

W dniach 3 – 6 lutego 2014 r. płyty zostały przewiezione przy pomocy samochodu ciężarowego wyposażonego w urządzenie HDS do miejscowości B., a następnie ułożone na placu należącym do D. L.. Oskarżony okazywał, które płyty zabrać.

/zeznania świadków: D. L. – k. 13 v. do 15 v. w zw. z k. 77 v. i k. 206 v. - 207v., M. K. – k. 215 v. – 216 w zw. z k. 106, W. K. – k.215w zw. z k. 94 , S. Ś. – k. 216 w zw. z k. 100 – 101, protokół oględzin i płyta – k. 7 – 8/

W dniu 6 lutego 2014 r. nabywca przekazał D. K. kwotę 2.000zł., jako zapłatę za 36 sztuk płyt betonowych.

/zeznania świadków: D. L. – k. 13 v. do 15 v. w zw. z k. 75 i 77 v. i k. 206 v. –207v., tablica poglądowa i płyta – k. 39 – 41, protokół okazania – k. 42 - 45/

W dniu 7 marca 2014 r., w czasie wizyty na wynajmowanym w K., przy ul. (...) placu, prezes firmy (...) Sp.z o.o. – H. K. spostrzegł, iż zniknęły składowane tam, a stanowiące własność firmy płyty betonowe w ilości 36 sztuk. Płyty te miały wymiary 15 cm. x 100 cm. x 300 cm. i zostały zakupione po okazyjnej cenie – 1500 zł. netto w listopadzie 2013 r. w ilości w sumie 150 sztuk. Pokrzywdzona spółka nie odzyskała skradzionych elementów, a także nie uzyskała za nie żadnego odszkodowania.

/protokół zawiadomienia – k. 3 – 6 w zw. z zeznaniami świadka H. K. – k. 22 v. w zw. z k.205/

Rynkowa łączna wartość skradzionego mienia wynosi 5.400 zł.

/wydruki – k. 24 - 26/

Płyty zostały zatrzymane i oddane na przechowanie D. L..

/protokół zatrzymania – k. 9 - 11/

Oskarżony D. K. urodził się w dniu (...), posiada polskie obywatelstwo, zdobył wykształcenie średnie – z zawodu technik ekonomista. Oskarżony pozostaje kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, prowadzi własną działalność gospodarczą – usługi w zakresie sprzedaży punktów skupu złomu – z wynagrodzeniem rzędu 5.000 zł. miesięcznie, jest właścicielem: samochodu V. (...) – rocznik 1999 oraz motocykla K. - 1999 r. D. K. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo i nie został badany psychologicznie. Oskarżony nie był dotychczas karany.

/dane osobowo-poznawcze – k. 204 v., dane o karalności – k. 91, 111, 193/

Oskarżona w toku postępowania przygotowawczego, a także przed Sądem nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonej – k. 204 v. w zw. z k. 67/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Okoliczności popełnienia zarzucanego D. K. czynu nie budzą żadnych wątpliwości i zostały ustalone w oparciu o spójne zeznania świadków, w tym osób, które widziały oskarżonego, jak rozmawiał z nabywcą, a także co oczywista przyjął pieniądze, za nie należące do niego rzeczy. Przesłuchani świadkowie spójnie przedstawili przebieg zajścia lub poszczególne etapy zakupu i wywozu płyt. Świadek D. L. nie miał żadnych wątpliwości w rozpoznaniu osoby, która uzgadniała z nim warunki sprzedaży i odebrała pieniądze w kwocie 2.000 zł. Sąd dał wiarę zeznaniom W. K., który potwierdził fakt dokonania transportu, natomiast nie rozpoznał okazywanych wizerunków, w tym wizerunku okraszonego, jako osoby, która była w czasie jego bytności na skupie. Nie oznacza to jednak, że D. K. nie ukradł tych przedmiotów. Świadek był tam tylko raz i nie znał okoliczności nabycia płyt, ich pochodzenia, warunków zakupu, a więc tym bardziej, kto je wydał D. L.. Świadek po prostu nie widział sprzedawcy płyt (k. 97). Świadek S. Ś. miał wątpliwości co do osoby sprawcy, czyli wydającego mu płyty, nie wskazał jednak innej osoby, był niepewny co do wizerunku zapamiętanej osoby. Natomiast świadek M. K. miał niemal 100% pewności, że oskarżony był osobą, która wskazywała towar do zabrania. Świadek zatem, podobnie jak D. L. bez przeszkód rozpoznał osobę, która sprzedawał płyty, natomiast pozostali, nie wskazali go, nie mając pewności co do żadnej osoby. Okazanie było przeprowadzone prawidłowo i pozwoliło na niewątpliwe ustalenie sprawcy.

W oparciu o zeznania świadka D. L., a także dowód z oględzin, a więc protokół z tej czynności i płytę ustalono, że płyty, które rozpoznał świadek H. K. znalazły się na placu należącym do pierwszego z nich. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka H. K., które są precyzyjne, opatrzone szczegółowymi informacjami z poczynionych przez niego ustaleń, w tym w oparciu o uzyskane i podawane numery telefonów. Numery te korespondują w wydrukami i potwierdzają zarówno zeznania nabywcy, jak i prawowitego właściciela rzeczy, co do kwestii szukania firmy transportowej. D. L. nie dokonywał wywozu tych płyt bez pośrednictwa oskarżonego, który przedstawiał się, od samego początku, jako osoba uprawniona do rozporządzania nimi. Gdyby tego nie czynił, D. L. musiałby poszukiwać innej osoby właściwej. Z faktu, że płyty znajdowały się poza wygradzoną częścią pod skup złomu, nie sposób wywodzić, w okolicznościach niniejszej sprawy, że nabywca mógł przypuszczać, że pracownik skupu nie jest władny do podejmowania decyzji w ich przedmiocie. Pracownik ten, a więc oskarżony nigdy nie podał, że towar ten jest poza jego gestią, a przede wszystkim przyjął za to pieniądze. Towar de facto, zwłaszcza, przy uwzględnieniu jego gabarytów mógł znajdować się za siatką skupu, a więc za jego domniemanym terenem działalności. D. L. nie ustalał zaś ani zakresu wynajmu, ani kompetencji oskarżonego, zakresu jego obowiązków, powodów przebywania na takim, czy innym terenie.

Oskarżony odmówił składania wyjaśnień, a więc nie przedstawił własnej wersji zajścia. Przekazane zaś przez świadków okoliczności zakupu i wywozu płyt wskazują w sposób jednoznaczny, że D. K., po krótkim czasie namysłu, a więc od momentu gdy D. L. zgłosił chęć nabycia towaru, sam następnie zadeklarował możliwość sprzedaży płyt, co oświadczył w rozmowie telefonicznej. Żaden dowód nie wskazuje, aby miał nimi prawo rozporządzać, co przede

wszystkim wypływa z zeznań świadka H. K., który reprezentował właściciela. Żaden dowód nie podważa również jego wiarygodności, wobec osoby trzeciej, jako osoby upoważnionej/władnej do rozporządzania nimi. Wniosek taki wysnuć należy także z charakteru w ogóle tego terenu, gdzie co do zasady znajdowały się magazyny, warsztaty. Teren wygradzony siatką mógł służyć jedynie zapieczeniu butki, w której przebywał oskarżony, ale nie oznaczało tym samym, że przebywając na tym fragmencie, ma on tylko uprawnienia do zajmowania się skupem. Cóż bowiem stało na przeszkodzie, aby przebywając na skupie, w tym przebywając w pomieszczeniu, które gwarantowało ochronę termiczną, nie mógł np. mieć zlecone nadzorowanie terenu obok, albo pośredniczenia między (...) Sp. z o.o., a potencjalnymi kontrahentami.

Sąd dał wiarę oględzinom, załączonemu zdjęciu, które nie tylko wskazują na miejsce składowania płyt pokrzywdzonego, ale również potwierdzają ich zbycie przez oskarżonego. D. L. nie kwestionował ich zatrzymania, co potwierdza protokół tej czynności.

Zasługują na miano wiarygodnych pozostałe dokumenty, w tym dane o karalności oraz dane osobowo-poznawcze, a także wydruki z portalu allegro, które wskazują na konkretne oferty sprzedaży płyt betonowych, co z kolei wskazuje na rynkową, realną wartość skradzionych elementów, która nie była kwestionowana.

Przeszukanie nie ujawniło numeru telefonu oskarżonego, nie niweczy to jednak wiarygodności relacji świadka D. L., który miał pewność, że w sprawie płyt rozmawiał z oskarżonym, którego uprzednio spotkał i który był jedyną osobą, z którą o tym rozmawiał i następnie kontynuował transakcję.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że D. K. w okresie od 3 do 6 lutego 2014 r. w K. ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 36 sztuk płyt betonowych o łącznej wartości 5.400 zł. na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że dokonał sprzedaży w/w płyt, które były tam składowane, a nie były w jego posiadaniu i przyjął za ich sprzedaż pieniądze w kwocie 2.000 zł., czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

Przestępstwo to polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, a więc rozdysponowania przedmiotem jak swoją własnością. Zabór wskazywanych przez D. K. płyt odbył się, oczywiście przy użyciu odpowiedniego sprzętu, natomiast jego uprzednie zachowanie i fakt wskazywania płyt oznaczało wykonywanie tego zaboru na własny rachunek, czyli nie jako dla siebie, zwłaszcza, że zapłata za nie nastąpiła po ich wywiezieniu.

Oskarżony był w chwili czynu dorosły, zdrowy, w pełni poczytalny. W toku postępowania nie zostały ujawnione żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem D. K. dysponował możliwością oceny swojego zachowania pod względem faktycznym i prawnym i w chwili dokonywania tego czynu znajdował się w takiej sytuacji motywacyjnej, że mógł zachować się zgodnie z normami prawa.

Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, miał zatem zamiar rozporządzenia płytami, które nie były jego, czynnie uczestniczył w ich zaborze i udostępnieniu D. L., a więc rozporządził nimi jak właściciel, w tym przyjął pieniądze, stanowiące cenę ich zakupu.

Stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy jest znaczny, bowiem szkoda, którą swym działaniem D. K. wyrządził była dość wysoka.

Za okoliczność łagodzącą Sąd poczytał niekaralność, a więc dotychczasowy nienaganny tryb życia, a obciążającą działanie z chęci zysku, w nietrudnej sytuacji finansowej, bowiem D. K. miał regularne dochody oraz nie podjęcie działań zmierzających do naprawienia szkody.

Za przypisany czyn, na zasadzie art. 37a kk Sąd wymierzył karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 40 złotych każda, uwzględniając również jego sytuację majątkową i możliwości zarobkowe.

Wymierzona kara została zatem dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i zdaniem Sądu, spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oddziaływania prewencyjnego i

wychowawczego na oskarżonego, a także pozwoli uzmysłowić D. K. nieopłacalność tego typu przestępnych zachowań i nieuchronność poniesienia konsekwencji prawnych.

Na zasadzie art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w P. tytułem naprawienia szkody w całości kwot 5.400 zł., stanowiącą faktyczną, rynkową wartość skradzionego towaru.

Obciążając oskarżonego kosztami sądowymi, Sąd działał w oparciu o przepis art. 627 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk. Oskarżony posiada stałe źródło dochodu, a wysokość tego dochodu, a także posiadany majątek prowadzi do wniosku, że jest on w stanie ponieść koszty w postaci wydatków i opłaty – w całości.